

Arrest

nr. 102 469 van 6 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren allen van Mongoolse nationaliteit te zijn, op 19 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt alsook van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2012 (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIM, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 mei 2010 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 15 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Jegens beide verzoekers wordt op diezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen.

1.2 De verzoekers tekenen beroep aan tegen de beslissingen van 15 mei 2012 en op 26 september 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de desbetreffende beslissingen in te trekken.

1.3 Op 5 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 20 november 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.05.2010 bij onze diensten werd ingediend door:

NAAM:

G(...) E(...) geboren op 18/01/1984 K(...) B(...)geboren op 03/11/1983 + kind

L(...) T(...) E(...) geboren op 29.05.2010

Nationaliteit: Mongolië(Volksrepubliek)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 27/09/2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.4 Op 5 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen werden aan de verzoekers ter kennis gebracht op 20 november 2012.

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoeker, luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.T.K. Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E(...) G(...), nationaliteit Mongolië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

☐ *1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekster, luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.T. K. Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

K(...) B(...), nationaliteit Mongolië

+ kind:

L(...) T(...) E(...) geboren te Antwerpen op 29.05.2010

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag betreffende de Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

De verzoekers lichten het middel als volgt toe:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker

Verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing op het advies van de adviserende arts.

Volgens de adviserende arts gaat het niet om een ziekte in de zin van de eerste paragraaf van artikel 9ter, i.e. een ziekte die “een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

De adviserende arts benoemt de “beschreven aandoening” niet. Indien verwerende partij ermee volstaat te verwijzen naar een voorafgaand advies dan dient dit advies voorzien te zijn van een afdoende feitelijke en juridische motivering. In casu is dit niet het geval. Deze motivering is niet afdoende en onzorgvuldig gezien de adviserende arts, en bijgevolg verwerende partij, zelfs niet de moeite neemt om in haar motivering uit te leggen om welke ziekte het gaat, waarom deze ziekte geen ziekte in de zin van artikel 9ter §1 zouden zijn.

Voor verzoekster is het met andere woorden volstrekt onmogelijk om op basis van de gegeven motivering in te zien op welke feitelijke en juridische gronden de beslissing is gestoeld. De motivering is niet afdoend en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Daarbij is het eveneens strikt noodzakelijk om de toegankelijkheid tot de gezondheidszorg in hoofde van verzoekster in haar land van herkomst na te gaan. Ook hier dient er opgemerkt te worden dat verwerende partij door dit niet te doen een abstractie heeft gemaakt van verzoeksters aandoeningen en deze niet in concreto heeft beoordeeld. De behandelbaarheid van de verschillende aandoeningen bepaalt wel degelijk mee of het om een aandoening in de zin van artikel 9ter, §1 gaat of niet. Wat beoordeeld dient te worden om na te gaan of het om een ziekte gaat die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Het is met andere woorden niet de abstracte ziekte op zich, maar de concrete manifestatie ervan en de risico's die ermee gepaard gaan die beoordeeld dienen te worden.

Een dergelijke redenering sluit aan bij de visie van de Raad van State hieromtrent. Volgens deze Raad is het immers noodzakelijk om ook rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. De Raad van State oordeelde als volgt in dit verband:

“Les soins qui doivent être prodigués au requérant peuvent l'être au XXX, pour autant que celui-ci, compte tenu de ce que ce pays ne dispose pas d'un système de sécurité sociale couvrant les soins de santé, dispose de ressources financières suffisantes.” (R.v.St. 18 maart 1998, nr. 72.594, RDE 2002 N° 119) (zie stuk 6 als bijlage)

De motivering van de bestreden beslissing die verband houdt met dit aspect is niet- afdoende en niet consistent.

De motivering die terug te vinden is in het advies van de adviserend arts is niet enkel erg vaag en onduidelijk, ze kan de bestreden beslissing ook om de volgende redenen niet schragen.

Er dient immers opgemerkt te worden dat een aandoening niet louter direct levensbedreigend dient te zijn om een aandoening in de zin van artikel 9ter, §1 uit te maken. Gezien verwerende partij enkel heeft geoordeeld dat de ziekte niet van een direct levensbedreigende aard is, schendt de bestreden beslissing niet enkel de motiveringsplicht maar ook artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat het heeft over een ziekte die "een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Naast een ziekte die een reëel risico voor iemands leven inhoudt, wordt dus ook aanvaard een ziekte die een reëel risico voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is. Dit is een veel ruimere karakterisering van de ziekte dan deze waartoe de dokter-adviseur en bijgevolg ook verwerende partij zich heeft beperkt.

Dat de dokter-adviseur zich tot deze ontoelaatbaar restrictieve analyse heeft beperkt blijkt duidelijk uit diens verwoording: "Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. "

Volgens de dokter-adviseur is het dus enkel bij levensbedreigende ziektes of ziektes die een reëel risico inhouden voor de fysieke integriteit dat er dient nagegaan te worden of er bij gebrek aan adequate behandeling een reëel risico zou zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is flagrant in strijd met de logica van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat met een duidelijke 'of' de nevenschikte en dus gelijkwaardige beschermingsnood aangeeft voor levensbedreigende ziektes en ziektes die bij uitblijven van behandeling een reëel risico op een mensonwaardig en vernederend lot inhouden.

(...)"

2.2 De verwerende partij legt geen nota neer en geen administratief dossier.

2.3 Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De verzoekers menen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing betwistbaar is aangezien deze beslissing steunt op het medisch advies van de arts-adviseur waarbij deze zich ertoe beperkt te stellen dat de ziekte niet direct levensbedreigend is, zonder te onderzoeken of de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De verzoekers betogen dat uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat het risico op een onmenselijke behandeling ook dient te worden beoordeeld in functie van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

2.5 Zoals reeds vermeld, werd de eerste bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden

voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).

Uit de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat deze bepaling van toepassing is op drie soorten ziekten:

(1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of

(2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of

(3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.6 *In casu* steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur en stelt vast dat “de ziekte” kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing besloten: *“Bijgevolg kan uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”*

Uit de feiten die de verzoekers vermelden en uit de stukken die zij bij het verzoekschrift voegen blijkt dat de arts-adviseur op 27 september 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van de tweede verzoekster. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk naar dit advies verwezen. Het blijkt dat dit advies aan de verzoekers werd ter kennis gebracht. Het desbetreffende advies maakt derhalve integraal deel uit van de motivering van de eerste bestreden beslissing en is als volgt gemotiveerd:

“Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de medische getuigschriften d.d. 22/3/2010, 12/1/2010, 19/10/2009(7), 22/2/2010 en 9/10/2009 blijkt dat de vermelde pathologie geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte.

“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit; kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)”

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verweerder, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur meent dat *“uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.”* De bestreden beslissing vermeldt niets aangaande de vraag of de ziekte van de verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Daarenboven stelt de Raad samen met de verzoekers vast dat noch de bestreden beslissing, noch het advies van de arts-adviseur dd. 27 september 2012 de aard van de medische aandoeningen vermeldt. Door enkel te verwijzen naar *“de vermelde pathologie”* is het alleszins onduidelijk of alle in de door de verzoekers bijgebrachte medische getuigschriften vermelde aandoeningen in overweging werden genomen bij de beoordeling van de aanvraag.

2.7 De Raad stelt vast dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet eveneens uitdrukkelijk de situatie vermeldt betreffende een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de aanvrager verblijft.

Uit het hierboven vermeld advies van de arts-adviseur waarop de verweerder zich uitdrukkelijk steunt bij het nemen van de eerste bestreden beslissing blijkt dat er *in casu* geen onderzoek gevoerd werd naar de beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst. De arts-adviseur is immers van oordeel dat *“uit de medische getuigschriften (...) blijkt dat de vermelde pathologie geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van de ziekte”*. Bijgevolg besluit de arts-adviseur *“dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet”*. Deze motivering is niet afdoend in het licht van het bepaalde in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet dat duidelijk drie verschillende situaties voorziet. Waar de arts-adviseur van oordeel is dat aangezien *“in eerste instantie wordt geoordeeld dat de verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft”*, wijst de Raad erop dat dergelijke redengeving ook niet als een daadwerkelijke motivering kan worden aanzien wat betreft het lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land van verblijf. Uit artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve *“met vastheid (kan) gesteld worden”* dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De formele motiveringsplicht vereist niet dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die drie situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van deze drie situaties van toepassing is.

Evenwel waar de eerste bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste en tweede situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, en waarin desondanks in het algemeen wordt gesteld dat de verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, dat zoals hierboven uiteengezet duidelijk ruimer is, is de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend in het licht van het bepaalde in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Wat de overige aangevoerde schendingen betreft, merkt de Raad op dat de eventuele gegrondheid van deze onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden. Bijgevolg dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.8 Uit de redactie van de tweede en de derde bestreden beslissing, dit zijn de op 5 oktober 2012 getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten, blijkt dat: *“in uitvoering van de beslissing van V.T., K., attaché, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde (...) het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: (...)”*. Het blijkt uit de thans voorliggende gegevens dat de jegens de verzoekers getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten op dezelfde datum alsook door dezelfde bevoegde ambtenaar, als gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zijn getroffen als de eerste bestreden beslissing. Bovendien werden alle beslissingen in kwestie op dezelfde datum ter kennis gebracht, met name op 20 november 2012. De tweede en de derde bestreden beslissing zijn dan ook duidelijk getroffen als gevolg van de eerste thans bestreden beslissing, zodat het past om deze bevelen ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2012, getroffen ten aanzien van G.E., wordt vernietigd.

Artikel 3

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2012, getroffen ten aanzien van K.B. en L.T., wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE